ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES
[*ELEANOR SHARPSTON*] SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 5. aprīlī[1]

Lieta C-113/15

Breitsamer und Ulrich GmbH & Co. KG
pret
Landeshauptstadt München

(Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Bavārijas Federālā Administratīvā tiesa, Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Direktīva 2001/110/EK — 2. panta 4. punkts — Izcelsmes valsts vai valstu, kur medus iegūts, norādīšana — Direktīva 2000/13/EK — 1. panta 3. punkta b) apakšpunkts — Jēdziena "Fasēts pārtikas produkts" nozīme — Vai ir norādāma izcelsmes valsts uz atsevišķām medus porcijām, kas tiek pārdotas kartona kastēs ēdināšanas iestādēm un pēc tam pārdotas atsevišķi vai iekļautas iegādātas maltītes sastāvā — 13. panta 4. punkts — Attiecībā uz mazajiem iepakojumiem paredzētā izņēmuma darbības joma — Regula (ES) Nr. 1169/2011 — 2. panta 2. punkta e) apakšpunkts — Jēdziena "fasēts pārtikas produkts" nozīme — 16. panta 2. punkts — Attiecībā uz mazajiem iepakojumiem paredzētā izņēmuma darbības joma

1. Šī lieta ir saistīta ar tādu atsevišķu medus porciju marķēšanu, kas ir iepakotas un tiek pārdotas kopā vienā kartona kastē, uz kuras etiķetes ir norādīta medus izcelsmes valsts. *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* (Bavārijas Federālā Administratīvā tiesa) būtībā jautā, vai Savienības tiesību aktos ir pieprasīts, lai medus izcelsmes valsts tiktu norādīta arī uz katras atsevišķās porcijas, kas pēc tam vai nu tiek pārdota atsevišķi, vai iekļauta iegādātajā maltītē. Šis jautājums ir radies saistībā ar medus ražošanas un fasēšanas uzņēmuma (*Breitsamer und Ulrich GmbH & Co. KG*, turpmāk tekstā – "*Breitsamer*") ierosināto tiesvedību pret *Landeshauptstadt München* (Minhenes pilsēta). *Breitsamer* 2012. gadā tika sodīts par to, ka 2011. gada pirmajā pusgadā tas bija laidis tirgū atsevišķas porcijas, nenorādot medus izcelsmes valsti.

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

Savienības tiesību akti

Pārtikas preču marķēšana – Direktīva 2000/13 un Regula Nr. 1169/2011

2. Direktīvā 2000/13/EK[2] (turpmāk tekstā – "Pārtikas produktu marķēšanas direktīva") ir konsolidēti iepriekšējie tiesību akti par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu[3]. Tās mērķis bija ieviest vispārējus noteikumus Savienībā, kas būtu horizontāli piemērojami visiem pārtikas produktiem, kas tiek laisti tirgū[4]. Īpašas normas, kas ir piemērojamas tikai attiecībā uz konkrētiem pārtikas produktiem, bija jāiestrādā atsevišķos noteikumos, kas skar šos produktus[5]. Jebkuru pārtikas marķēšanas noteikumu galvenais uzdevums būtu informēt un aizsargāt patērētāju[6]. Sīki izstrādāts marķējums, kas jo īpaši izceļ produkta patieso dabu un īpašības, kā arī ļauj patērētājam izdarīt izvēli, pilnībā apzinoties faktus, tika uzskatīts par ārkārtīgi būtisku, jo tas radīja vismazāk šķēršļu brīvai tirdzniecībai[7].

3. Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 1. punktā bija noteikts, ka tā, *inter alia*, skar galapatērētājam piegādājamo pārtikas produktu marķēšanu. 1. panta 2. punktā direktīvas darbības joma tika paplašināta arī uz restorāniem, slimnīcām, ēdnīcām un citām līdzīgām ēdināšanas iestādēm (direktīvā kopā definētas kā "ēdināšanas iestādes") piegādājamajiem pārtikas produktiem.

4. Šīs direktīvas 1. panta 3. punkta a) apakšpunktā "marķējuma" definīcija [nozīmēja] "[..] jebkuru tekstu, norādi, preču zīmi, tirdzniecības nosaukumu, attēlu vai simbolu, kas ir saistībā ar pārtikas produktu un atrodas uz jebkura iesaiņojuma, dokumentā, uzrakstā, uz etiķetes, gredzena vai uzlīmes, un ir pievienots šādam pārtikas produktam vai attiecas uz to". Direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunktā bija noteikts, ka "fasēts pārtikas produkts" nozīmē "[..] jebkuru galapatērētājam un ēdināšanas iestādei piegādājamo vienību, kas sastāv no pārtikas produkta un iesaiņojuma, kurā tas ievietots, pirms to piedāvā pārdošanai, vienalga vai šāds iesaiņojums pilnībā vai tikai daļēji aptver pārtikas produktu, bet, jebkurā gadījumā, tādā veidā, lai tā saturu nevarētu izmainīt, neatverot vai nenomainot iesaiņojumu".

5. Saskaņā ar 2. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) daļu marķējums nedrīkstēja maldināt pircēju, it īpaši par pārtikas produkta raksturīgajām pazīmēm, kas ietver tā izcelsmi. 2. panta 3. punkta a) apakšpunktā bija norādīts, ka šis noteikums attiecas arī uz pārtikas produktu pasniegšanas veidu, it īpaši to formu, izskatu vai iesaiņojumu, izmantojamiem iesaiņošanas materiāliem, izvietojumu un apkārtni, kādā tie izstādīti.

6. Atbilstoši 3. panta 1. punktam bija paredzēts, ka "saskaņā ar 4. līdz 17. pantu un ievērojot tur ietvertos izņēmumus, pārtikas produktu marķējumā obligāti jābūt tikai [1. līdz 10. apakšpunktā minētajām] norādēm"[8]. Šī saraksta 8. apakšpunkts bija formulēts šādi: "izcelsmes vai pirmavota norāde, ja bez šādas norādes var tikt ievērojami maldināts patērētājs attiecībā uz pārtikas produkta īsto izcelsmi vai pirmavotu".

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta Direktīva par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu (OV L 109, 29. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 18. jūnija Regulu (EK) Nr. 596/2009 (OV L 188, 14. lpp.). Pārtikas produktu marķēšanas direktīva šobrīd ir atcelta ar Regulu (ES) Nr. 1169/2011: skat. tālāk 11.–23. punktu.

3 — Preambulas 1. apsvērums.

4 — Preambulas 4. apsvērums.

5 — Preambulas 5. apsvērums.

6 — Preambulas 6. apsvērums.

7 — Preambulas 8. apsvērums.

8 — Skat. arī preambulas 9. apsvērumu. Pārējās ziņas bija produkta komercnosaukums (1) apakšpunkts), sastāvdaļu uzskaitījums (2) apakšpunkts), dažu sastāvdaļu (to kategoriju) daudzums (3) apakšpunkts), neto daudzums (4) apakšpunkts), minimālais derīguma termiņš vai "ieteicams līdz" datums (5) apakšpunkts), īpaši glabāšanas noteikumi vai lietošanas nosacījumi (6) apakšpunkts), informācija par ražotāju, fasētāju vai pārdevēju (7) apakšpunkts), lietošanas pamācība (9) apakšpunkts) un (attiecīgos gadījumos) faktiskais spirta saturs (10) apakšpunkts).

7. Saskaņā ar 4. panta 2. punktu Savienības noteikumos, kas tika piemēroti īpašiem pārtikas produktiem, varēja būt paredzēts, ka papildus 3. pantā uzskaitītajām norādēm marķējumā jābūt vēl citām. Ja tādu Savienības noteikumu nebija, tad dalībvalstis tomēr pašas varēja paredzēt šādas norādes saskaņā ar 19. pantā noteikto procedūru [9].

8. Direktīvas 13. panta 1. punkta a) apakšpunktā bija pieprasīts, lai fasētām pārtikas precēm 3. pantā un 4. panta 2. punktā paredzētās norādes atrastos uz iesaiņojuma vai uz tam pievienotas etiķetes. Neatkarīgi no šīs prasības un neierobežojot Savienības noteikumus par nominālo daudzumu, 13. panta 1. punkta b) apakšpunktā bija noteikts, ka, ja šādas pārtikas preces ir paredzētas "[..] galapatērētājam, bet tās laiž tirgū, pirms tās pārdod galapatērētājam, un ja šajā laikposmā tas nenozīmē pārdošanu ēdināšanas iestādei [pirmais ievilkums], [vai] [tās bija paredzēts] piegādāt ēdināšanas iestādei tālākai pagatavošanai, pārstrādei, sasmalcināšanai vai sagriešanai [otrais ievilkums] [..]", šīm norādēm jābūt tikai tirdzniecības dokumentos, kas attiecas uz šīm pārtikas precēm, ja var garantēt, ka šie dokumenti, kuri satur visu marķējamo informāciju, pievienoti attiecīgajām pārtikas precēm vai nosūtīti pirms vai vienlaikus ar to piegādi [10].

9. Direktīvas 13. panta 4. punktā bija noteikts, kādos apstākļos ir jānorāda mazāk obligātā informācija. It īpaši uz "[..] pakām vai traukiem, kuru maksimālā virsmas platība ir mazāka par 10 cm^2 [..]" bija jābūt tikai 3. panta 1. punkta 1., 4. un 5. apakšpunktā uzskaitītajām norādēm [11].

10. Šīs direktīvas 14. panta pirmajā daļā bija paredzēts, ka, "ja pārtikas produktus piedāvā pārdošanai galapatērētājam vai ēdināšanas iestādēm bez iesaiņojuma vai ja pārtikas produktus iesaiņo tirdzniecības vietā pēc patērētāja lūguma, vai tos fasē tiešai pārdošanai, dalībvalstis paredz sīki izstrādātas normas attiecībā uz veidu, kā nodrošināt 3. pantā un 4. panta 2. punktā noteiktās norādes". 14. panta otrajā daļā dalībvalstīm bija atļauts nenodrošināt visas vai dažas no šīm norādēm, ar noteikumu, ka pircējs tomēr saņem pietiekamu informāciju.

11. Ar Regulu (ES) Nr. 1169/2011 [12], *inter alia*, no 2014. gada 13. decembra tika atcelta Pārtikas produktu marķēšanas direktīva [13].

12. Saskaņā ar Regulas Nr. 1169/2011 preambulas 3. apsvērumu nolūkā sasniegt augstu patērētāju veselības aizsardzības līmeni un garantēt viņu tiesības uz informāciju būtu jānodrošina patērētāju pienācīga informētība par uzturā lietoto pārtiku. Preambulas 8. apsvērumā ir noteikts, ka galvenās marķēšanas prasības papildina vairāki noteikumi, kas ir piemērojami visiem pārtikas produktiem īpašos apstākļos vai noteiktām pārtikas produktu kategorijām, turklāt ir vairāki īpaši noteikumi, kas ir piemērojami īpašiem pārtikas produktiem. Atbilstoši preambulas 17. apsvērumam galvenajam apsvērumam, prasot obligātu pārtikas produktu informāciju, būtu jābūt iespējai ļaut patērētājiem atpazīt un atbilstīgi lietot pārtiku un izdarīt izvēli, kas atbilst viņu individuālajām uztura vajadzībām. Preambulas 20. apsvērumā ir noteikts, ka tiesību aktos par pārtikas produktu informāciju būtu jāaizliedz tādas informācijas sniegšana, kas var maldināt patērētāju, it īpaši attiecībā uz pārtikas raksturīgajām pazīmēm, iedarbību un īpašībām. Lai noteikumi būtu efektīvi, minētajam aizliegumam būtu jāattiecas arī uz pārtikas produktu reklamēšanu un noformējumu. Preambulas 22. apsvērumā ir noteikts, ka ir jāizveido saraksts ar visu obligāto informāciju, kas būtu jāsniedz faktiski par visiem pārtikas produktiem, kuri paredzēti galapatērētājiem un ēdināšanas iestādēm. Sarakstā būtu jāiekļauj

9 — Šīs procedūras detaļām nav nozīmes šajā lietā.

10 — Skat. arī preambulas 15. apsvērumu.

11 — Šīs ziņas bija (tiek atgādināts): produkta komercnosaukums (1) apakšpunkts), fasētas pārtikas gadījumā – neto daudzums (4) apakšpunkts), minimālais derīguma termiņš vai – noteiktiem produktiem – "ieteicams līdz" datums (5) apakšpunkts).

12 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 25. oktobra Regula par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem un par grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1924/2006 un (EK) Nr. 1925/2006, un par Komisijas Direktīvas 87/250/EEK, Padomes Direktīvas 90/496/EEK, Komisijas Direktīvas 1999/10/EK, [..] Direktīvas 2000/13[..], Komisijas Direktīvu 2002/67/EK un 2008/5/EK un Komisijas Regulas (EK) Nr. 608/2004 atcelšanu (OV L 304, 18. lpp.).

13 — Skat. preambulas 6. un 11. apsvērumu, kā arī 53. panta 1. punktu un 55. pantu.

informācija, kas jau ir paredzēta esošajos Savienības tiesību aktos, ņemot vērā, ka to parasti uzskata par vērtīgu *acquis* attiecībā uz patērētāju informāciju. Preambulas 32. apsvērumā ir atzīmēts, ka obligāta izcelsmes norādīšana ir izveidota uz "vertikālas pieejas" pamata (piemēram, medum), un šajā ziņā ir ietverta atsauce uz Padomes Direktīvu 2001/110/EK [14] (turpmāk tekstā – "Medus direktīva").

13. Saskaņā ar Regulas Nr. 1169/2011 1. panta 2. punktu ar to "[..] nosaka līdzekļus, kas garantē patērētāju tiesības uz informāciju, un procedūras pārtikas produktu informācijas sniegšanai [..]". Šīs regulas 1. panta 3. punktā ir noteikts, ka to piemēro "[..] pārtikas apritē iesaistītiem uzņēmējiem visos pārtikas aprites posmos, ja viņu uzņēmējdarbība ir saistīta ar pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem" un "[..] visiem pārtikas produktiem, kas paredzēti galapatērētājam, tostarp pārtikas produktiem, kurus piegādā ēdināšanas iestādes un kuri paredzēti piegādei ēdināšanas iestādēm". Šīs regulas 1. panta 4. punktā ir noteikts, ka šo regulu piemēro, neskarot marķēšanas prasības, kas paredzētas īpašos Savienības noteikumos, kurus piemēro konkrētiem pārtikas produktiem.

14. "Laišana tirgū" ir "[..] pārtikas [..] turēšana pārdošanas nolūkā, tostarp piedāvāšana pārdošanai vai jebkura cita veida nodošana par maksu vai bez tās, un pārdošana, izplatīšana un citāda nodošana" (2. panta 1. punkta a) apakšpunkts) [15]. "Obligātā pārtikas produktu informācija" ir "[..] ziņas, kas saskaņā ar Savienības noteikumiem jānorāda galapatērētājiem" (2. panta 2. punkta c) apakšpunkts). "Fasēti pārtikas produkti" sakrīt ar to, kas bija "fasēti pārtikas produkti" saskaņā ar Pārtikas produktu marķēšanas direktīvu – to definīcija [Regulas Nr. 1169/2011] 2. panta 2. punkta e) apakšpunktā ir līdzīga Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta definīcijai (lai gan 2. panta 2. punkta e) apakšpunktā ir minēti "pārtikas produkti" un "galapatērētājs", nevis "pārtikas produkts" un "galapatērētājs"). "Fasētu pārtikas produktu" definīcija neattiecas uz pārtikas produktiem, kurus iepako tirdzniecības vietā pēc patērētāja lūguma vai kuri tiek fasēti tiešai pārdošanai (2. panta 2. punkta e) apakšpunkts). [Regulas Nr. 1169/2011] 2. panta 3. punktā ir norādīts, ka pārtikas produktu izcelsmes valsts attiecas uz pārtikas produktu izcelsmi, kā noteikts Regulas (EEK) Nr. 2913/92 [16] 23.–26. pantā.

15. [Regulas Nr. 1169/2011] 3. panta 1. punktā ir paredzēts, ka "noteikumi par pārtikas produktu informāciju paredz nodrošināt augstu patērētāju veselības un interešu aizsardzības līmeni un radīt pamatu tam, lai galapatērētāji varētu veikt apzinātu izvēli un droši lietot uzturā pārtiku [..]".

16. Pamatprasība, kas norādīta 6. pantā, ir tāda, ka jebkuriem pārtikas produktiem, kuri paredzēti piegādei galapatērētājam vai ēdināšanas iestādēm, ir jāpievieno pārtikas produktu informācija saskaņā ar šo regulu.

17. [Regulas Nr. 1169/2011] 8. panta nosaukums ir "Atbildība". Tā 6. punkts attiecas uz galapatērētājam paredzētas nefasētas pārtikas produktu informāciju. Attiecībā uz šo pārtikas produktu kategoriju pārtikas apritē iesaistītiem uzņēmējiem tajos uzņēmumos, kuri ir to pārziņā, ir jānodrošina, ka šāda informācija tiek nogādāta pārtikas apritē iesaistītajam uzņēmējam, kas saņem pārtiku, lai nepieciešamības gadījumā varētu norādīt obligāto pārtikas produktu informāciju galapatērētājam.

18. [Regulas Nr. 1169/2011] 9. panta 1. punkta i) apakšpunktā ir pieprasīts, ka, ja tas paredzēts 26. pantā [17] (saskaņā ar regulas 10.–35. pantu un ievērojot IV nodaļā noteiktos izņēmumus par obligāto pārtikas produktu informāciju), ir jānorāda izcelsmes valsts vai izcelsmes vieta.

14 — Padomes 2001. gada 20. decembra Direktīva, kas attiecas uz medu (OV 2002, L 10, 47. lpp.).

15 — Šī ir definīcija, kas atrodama Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra Regulas (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1. lpp.), 3. panta 8. punktā, uz kuru ir ietverta atsauce 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

16 — Padomes 1992. gada 12. oktobra Regula par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.), ar grozījumiem. 23.–26. pants attiecas uz preču nepreferenciālās izcelsmes noteikšanu.

17 — Skat. tālāk 21. punktu.

19. Attiecībā uz fasētu pārtiku 12. panta 2. punktā ir pieprasīts, lai obligātā pārtikas informācija tiktu norādīta tieši uz iepakojuma vai tam pievienotās etiķetes.

20. [Regulas Nr. 1169/2011] 16. panta 2. punktā ir paredzēts, ka uz iepakojuma vai taras, kuras lielākā virsmas platība ir mazāka par 10 cm^2, uz iepakojuma vai etiķetes obligāti ir jānorāda tikai 9. panta 1. punkta a), c), e) un f) apakšpunktā uzskaitītās ziņas [18]. Ziņas, kas minētas 9. panta 1. punkta b) apakšpunktā [19], ir jānodrošina citā veidā vai jāsniedz pēc patērētāju pieprasījuma. Preambulas 39. apsvērumā ir paskaidrots, ka šī atbrīvojuma mērķis ir lieki neapgrūtināt pārtikas apritē iesaistītus uzņēmējus un ka tas ir piemērojams, ja vien obligāta šādas informācijas sniegšana nav paredzēta citos Savienības noteikumos.

21. [Regulas Nr. 1169/2011] 26. pantā ir izklāstīti detalizēti noteikumi par *inter alia* pārtikas produkta izcelsmes valsts norādīšanu. 26. panta 1. punktā ir noteikts, ka šis pants tiek piemērots, neskarot marķēšanas prasības, kas paredzētas konkrētos Savienības tiesību aktos. Saskaņā ar 26. panta 2. punkta a) apakšpunktu izcelsmes valsts vai izcelsmes vietas norādīšana ir obligāta, "ja tās nenorādīšana var maldināt patērētāju attiecībā uz pārtikas produkta īsto izcelsmes valsti vai izcelsmes vietu, jo īpaši, ja pievienotā informācija vai etiķete varētu netieši norādīt, ka produktam ir cita izcelsmes valsts vai izcelsmes vieta" [20].

22. 44. panta 1. punktā ir norādīts, ka, ja pārtikas produkti tiek piedāvāti pārdošanai galapatērētājiem vai ēdināšanas iestādēm bez iepakojuma vai ja pārtika tiek iepakota tirdzniecības vietā pēc patērētāja lūguma, vai tā tiek fasēta tiešai pārdošanai, tad: a) 9. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētais nosacījums par ziņu norādi ir obligāts un b) citu 9. un 10. pantā [21] minēto ziņu norāde nav obligāta, ja dalībvalsts nosaka valsts pasākumus, pieprasot sniegt daļu no šīm ziņām vai visas ziņas, vai šo ziņu elementus. Saskaņā ar 44. panta 2. punktu dalībvalstis var noteikt valsts pasākumus par veidu, kādā 44. panta 1. punktā minētās ziņas vai ziņu elementi ir darāmi pieejami un, attiecīgā gadījumā, kā tie izsakāmi un norādāmi.

23. [Regulas Nr. 1169/2011] 54. pantā ir minēti pārejas pasākumi. Šī panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka pārtikas produktus, kas laisti tirgū vai marķēti pirms 2014. gada 13. decembra un kas neatbilst Regulas Nr. 1169/2011 prasībām, ir atļauts tirgot līdz pilnīgai šādu pārtikas produktu krājumu izpārdošanai.

Medus ražošana un tirdzniecība – Medus direktīva

24. Medus direktīvā ir pārstrādāta Direktīva 74/409/EEK [22], lai darītu saprotamākus noteikumus par medus ražošanas un tirdzniecības nosacījumiem un saskaņotu šo direktīvu ar vispārīgajiem Savienības tiesību aktiem par pārtikas produktiem, it īpaši tiesību aktiem par, *inter alia*, marķēšanu [23]. Tās preambulas 5. apsvērumā ir noteikts, ka vispārīgie pārtikas produktu etiķetēšanas noteikumi Pārtikas produktu marķēšanas direktīvā būtu jāpiemēro atbilstīgi konkrētiem nosacījumiem. Ņemot vērā medus kvalitātes un tā izcelsmes ciešo saistību, pilnīgai informācijai par šiem jautājumiem (tas ir, medus kvalitāti un izcelsmi) ir jābūt pieejamai tā, lai nemaldinātu patērētāju attiecībā uz šā produkta kvalitāti. Patērētāju īpašu interešu dēļ attiecībā uz medus īpašībām atkarībā no tā ieguves ģeogrāfiskās vietas un šajā sakarā pilnīgas pārredzamības nolūkā uz etiķetējuma būtu jānorāda izcelsmes valsts (tas ir, kurā medus ir iegūts).

18 — Tas ir, pārtikas produkta nosaukums (a) apakšpunkts), dažas sastāvdaļas vai pārstrādes palīglīdzekļi (c) apakšpunkts), pārtikas produkta neto daudzums (e) apakšpunkts) un minimālais derīguma termiņš vai "izlietot līdz" datums (f) apakšpunkts).

19 — Tas ir, sastāvdaļu saraksts.

20 — Skat. arī preambulas 29. apsvērumu.

21 — 10. pants attiecas uz papildu obligātajām ziņām par īpašiem pārtikas produktu veidiem vai kategorijām, un tam nav nozīmes šajā lietā.

22 — Padomes 1974. gada 22. jūlija Direktīva par dalībvalstu to tiesību aktu saskaņošanu, kuri attiecas uz medu (OV L 221, 10. lpp.).

23 — Preambulas 4. apsvērums.

25. Medus direktīvas 1. pantā ir paredzēts, ka tā attiecas uz I pielikumā ("Nosaukumi, produktu apraksti un definīcijas") definētajiem produktiem. Šiem produktiem ir jāatbilst II pielikumā ("Medus sastāva kritēriji") noteiktajām prasībām.

26. [Medus direktīvas] 2. pantā ir apstiprināts, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīva attiecas uz produktiem, kas definēti Medus direktīvas I pielikumā, ievērojot virkni tajā minēto nosacījumu. [Medus direktīvas] 2. panta 4. punkta a) apakšpunktā noteiktais nosacījums ir, ka "izcelsmes valsti vai valstis, kur iegūts medus, norāda uz etiķetes". [Medus direktīvas] 2. panta 4. punkta a) apakšpunktā ir noteikts arī, ka, "[..] ja medus izcelsme ir vairāk nekā vienā dalībvalstī vai trešā valstī, šo norādi var aizstāt attiecīgi ar [..]: "Kopienas valstīs ražotu medu maisījums"; "ārpuskopienas valstīs ražotu medu maisījums", "Kopienas un ārpuskopienas valstīs ražotu medu maisījums". [Medus direktīvas] 2. panta 4. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas mērķiem, it īpaši tās 13., 14., 16. un 17. panta mērķiem, ziņas, kas jānorāda saskaņā ar Medus direktīvas 2. panta 4. punkta a) apakšpunktu, uzskata par norādēm atbilstīgi Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 3. pantam.

27. Medus direktīva tika grozīta ar Direktīvu 2014/63/ES [24], kas stājās spēkā 2014. gada 23. jūnijā un tādējādi pēc tam, kad atsevišķas attiecīgā medus porcijas tika laistas tirgū. Direktīvas 2014/63 2. panta 1. un 2. punktā ir norādīts, ka 2015. gada 24. jūnijs ir termiņš, līdz kuram dalībvalstīs ir jāstājas spēkā normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, kas vajadzīgi, lai izpildītu Direktīvas 2014/63 1. panta ("Grozījumi") 1., 2. un 6. punkta un 3. panta ("Pārejas pasākumi") prasības. Saskaņā ar 3. pantu produktus, kas laisti tirgū vai marķēti pirms 2015. gada 24. jūnija saskaņā ar Medus direktīvu, var turpināt izplatīt, līdz beidzas to krājumi [25]. Katrā ziņā attiecībā uz izcelsmes valsts norādi Direktīvā 2014/63 Medus direktīva ir tikai pielāgota saistībā ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā, Medus direktīvas 2. panta 4. punkta a) apakšpunktā aizstājot atsauci uz "EK" ar atsauci uz "ES" [26].

Vācijas tiesību akti

28. 2013. gada 25. jūlija *Gesetz über das Inverkehrbringen und die Bereitstellung von Messgeräten auf dem Markt, ihre Verwendung und Eichung sowie über Fertigpackungen* (Likums par mērinstrumentu laišanu un piedāvāšanu tirgū, to lietošanu un verifikāciju, kā arī fasējumu) 42. panta 1. punktā "fasējums" ir definēts kā jebkura veida iepakojums, kurā, pircējam klāt neesot, tiek iesaiņotas preces un kurš, pircējam klāt neesot, tiek noslēgts, un turklāt šajā iepakojumā atrodošos preču daudzums bez atvēršanas vai bez redzamām izmaiņām iepakojumā nevar tikt mainīts. Valsts tiesa norāda, ka gan Savienības, gan valsts tiesību aktos tiek uzskatīts, ka tas, ka viena prece tiek piedāvāta pārdošanai, ir izšķiroši gan, attiecīgi, "fasējumam", gan "fasētiem pārtikas produktiem".

29. *Lebensmittel-Kennzeichnungsverordnung* (Pārtikas produktu marķēšanas noteikumi) [27] 1. panta 1. punktā ir paredzēts, ka šie noteikumi attiecas uz to fasēto pārtikas produktu marķēšanu, kurus paredzēts piegādāt patērētājiem. Restorāni, ēdnīcas un komerciālie ēdināšanas uzņēmumi ir "patērētāji", ciktāl pārtikas produkti tiek patērēti to telpās.

30. 2004. gada 16. janvāra *Honigverordnung* (Medus aprites noteikumi) 3. panta 4. punktā, kas saskaņā ar iesniedzējtiesas norādīto atbilst Medus direktīvas 2. panta 4. punkta a) apakšpunktam, ir paredzēts, ka papildus Pārtikas produktu marķēšanas regulā paredzētajai informācijai 1. pielikumā (kurā norādītas definīcijas un nosaukumi, ar kādiem medu var pārdot, un, kā apgalvo iesniedzējtiesa, ietverts

24 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Direktīva, ar kuru groza Padomes Direktīvu 2001/110/EK, kas attiecas uz medu (OV L 164, 1. lpp.).

25 — Skat. arī 2. panta 1. punktu, kā arī preambulas 11. un 12. apsvērumu.

26 — Skat. 1. panta 1. punktu un preambulas 6. apsvērumu.

27 — Iesniedzējtiesa atsaucas uz 1999. gada 15. decembrī publicēto versiju (*BGBl* 1999 I, 2464. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2014. gada 25. februāra *Verordnung* (noteikumi) (*BGBl* 2014 I, 218. lpp.) 2. pantu.

attiecīgais produkts) uzskaitīto produktu marķējumā ir jānorāda izcelsmes valsts vai valstis, kur iegūts medus. Vairākās izcelsmes valstīs ievāktajam medum un tiktāl, ciktāl medus ir ievākts tur, šajās norādēs tiek ietverts: a) "Kopienas valstīs ražotu medu maisījums", b) "ārpuskopienas valstīs ražotu medu maisījums" un c) "Kopienas un ārpuskopienas valstīs ražotu medu maisījums".

31. Pārtikas produktu marķēšanas noteikumu 3. panta 3. punkta pirmajā teikumā – kas (saskaņā ar Medus aprites noteikumu 3. panta 5. punktu) attiecas arī uz marķējumā saskaņā ar Medus aprites noteikumu 3. panta 4. punktu iekļaujamo informāciju – ir noteikts, ka šī informācija ir jānorāda uz fasējuma vai uz marķējuma, kas ar to saistīts, vācu valodā, tai jāatrodas skaidri redzamā vietā, jābūt viegli redzamai, skaidri salasāmai un neizdzēšamai, un viegli saprotamai. Medus aprites noteikumu 4. panta 3. punktā ir aizliegts laist tirgū produktus, kas neatbilst obligātajām Medus aprites noteikumu 3. panta 4. punkta prasībām.

Fakti, tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

32. "Breitsamer Imkergold" ir viens no produktiem, ko *Breitsamer* laiž tirgū. Šis produkts sastāv no 120 viena un tā paša medus porciju trauciņiem, kuri katrs sver 20 g un ir noslēgti ar alumīnija vāciņiem. Uz atsevišķu porciju etiķetēm vai iepakojumiem nav norādīta medus izcelsmes valsts. Vienā kartona kastē ir 120 porciju trauciņi. Uz katras kartona kastes ir norādīta vajadzīgā informācija, tostarp par medus izcelsmes valsti.

33. 2012. gada 30. oktobrī Minhenes pilsēta pieņēma lēmumu par naudas soda uzlikšanu *Breitsamer* direktoram par atsevišķu medus porciju, uz kuru iepakojuma vai etiķetes nebija norādes par medus izcelsmes valsti, laišanu tirgū. 2012. gada 5. novembrī *Breitsamer* iesniedza Minhenes pilsētai administratīvu sūdzību par šo naudas sodu. Tajā pašā dienā tas iesniedza administratīvo pieteikumu *Verwaltungsgericht München* (Administratīvā tiesa, Minhene) par konstatējošu spriedumu, ka nebija jānorāda izcelsmes valsts, jo atsevišķas porcijas nebija paredzēts pārdot atsevišķi tirgū un tādējādi tās nebija fasēti pārtikas produkti. Pēc *Breitsamer* lūguma Minhenes pilsēta apturēja tās lietvedībā esošo administratīvo lietu. 2013. gada 25. septembrī *Verwaltungsgericht München* (Administratīvā tiesa, Minhene) noraidīja *Breitsamer* prasību par konstatējošu spriedumu. *Breitsamer* pārsūdzēja šo spriedumu iesniedzējtiesā.

34. Ņemot vērā minēto, iesniedzējtiesa lūdz Tiesai sniegt atbildes uz šādiem jautājumiem:

"1) Vai medus porciju trauciņi, kas ir iepakoti ārējā iepakojumā ar visiem marķēšanas elementiem, tostarp izcelsmes valsts norādi, un kas kā porciju trauciņi atsevišķi netiek pārdoti galapatērētājiem un atsevišķi netiek piegādāti ēdināšanas iestādēm, ir "fasēti pārtikas produkti" attiecīgi [Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas] 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 1169/2011 2. panta 2. punkta e) apakšpunkta izpratnē, uz kuriem attiecas atbilstoša marķēšanas prasība, vai tomēr tādi medus porciju trauciņi, tā kā tie nav realizācijas vienības, nav fasēti pārtikas produkti, uz kuriem attiektos marķēšanas prasība?

2) Vai atbilde ir citāda, ja šie porciju trauciņi ēdināšanas iestādēs tiek piegādāti ne tikai iepriekš pagatavotos ēdienos, par ko tiek maksāts kopā, bet tiek pārdoti arī atsevišķi?"

35. *Breitsamer*, *Landesanwaltschaft Bayern* (Bavārijas federālās zemes (Vācija) prokuratūra), Minhenes pilsēta un Eiropas Komisija iesniedza rakstveida apsvērumus un sniedza mutvārdu paskaidrojumus tiesas sēdē, kas notika 2016. gada 28. janvārī.

Vērtējums

Iepriekšējas piezīmes

36. Ar šiem diviem jautājumiem iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Savienības tiesību aktos ir pieprasīts norādīt medus izcelsmes valsti uz atsevišķiem medus porciju trauciņiem, kas tiek iepakoti un pārdoti kopā vienā kartona kastē ēdināšanas iestādēm, kur tie pēc tam tiek vai nu pārdoti atsevišķi medus galapatērētājam, vai piegādāti tam kā daļa no iegādātās maltītes. No iesniedzējtiesas lēmuma un iesniegtajiem rakstveida apsvērumiem un, neraugoties uz pirmā jautājuma formulējumu, man nav skaidrs, vai atsevišķie medus porciju trauciņi pamata lietā galu galā tika (un vēl arvien tiek) pārdoti atsevišķi gala patērētājiem. Katrā ziņā tas ir faktu jautājums, par ko ir jālemj kompetentajai valsts tiesai. Turklāt manā abu jautājumu analīzē nav būtiski, vai attiecīgie fakti attiecas uz pirmo vai otro jautājumu; uzskatu, ka atbildē uz katru no jautājumiem ir jāņem vērā otrā jautājuma faktu premisa.

37. Iesniedzējtiesa lūdz skaidrojumu par medus marķēšanas prasībām gan saskaņā ar Pārtikas produktu marķēšanas direktīvu, gan Regulu Nr. 1169/2011. Skaidrs, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīva tika piemērota tad, kad tika uzlikts apstrīdētais naudas sods [28]. Tādēļ *Breitsamer* administratīvās sūdzības iznākumam būtiska ir šī direktīva, nevis Regula Nr. 1169/2011 [29]. Tomēr *Breitsamer* ierosinātās tiesvedības, kuras rezultātā tika taisīts šis iesniedzējtiesas lēmums, mērķis ir panākt konstatējoša sprieduma pasludināšanu par to, ka *kartona kastē kopā saliktu* atsevišķu medus porciju trauciņu laišanai tirgū nav izvirzīta prasība, ka izcelsmes valsts ir jānorāda uz katras atsevišķās porcijas. Iesniedzējtiesa atzīmē, ka *Breitsamer* plāno turpināt šo praksi (ja šāda tās rīcība ir likumīga, kā es pieņemu). Regula Nr. 1169/2011 (ieskaitot pārejas noteikumus [30]) attiecas uz *Breitsamer* darbību atbilstoši situācijai 2014. gada 13. decembrī. Tādēļ izskatīšu prejudiciālos jautājumus gan saskaņā ar Pārtikas produktu marķēšanas direktīvu, gan Regulu Nr. 1169/2011.

Medus direktīva un Pārtikas produktu marķēšanas direktīva

38. Iesniedzējtiesa paskaidro, ka uz attiecīgo medu attiecas Medus direktīvas I pielikums [31]. Šim medum, ievērojot zināmus nosacījumus, ir piemērojama arī Pārtikas produktu marķēšanas direktīva [32]. Tādējādi abas direktīvas ir piemērojamas kopā pat tad, ja Medus direktīvā ir noteiktas konkrētākas normas par jautājumiem, uz kuriem attiecas abas direktīvas.

39. Ar Medus direktīvas atsevišķu interpretāciju netiek atbildēts uz jautājumiem, kas satrauc iesniedzējtiesu. Lai gan Medus direktīvā ir pieprasīts uz etiķetes norādīt medus izcelsmes valsti vai valstis un ir paredzēti noteikumi, kas reglamentē, kam ir jābūt ietvertam šajā norādē [33], ar to netiek precizēts, kādam konkrētam medus produktam vai kurā konkrētā piegādes ķēdes posmā šī etiķete ir jāpiestiprina. Vai Pārtikas produktu marķēšanas direktīvā, ciktāl tā tiek piemērota horizontāli visiem tirgū laistajiem pārtikas produktiem [34], bija noteiktas tādas sīki izstrādātas prasības?

40. Manuprāt, tā bija.

28 — Pārtikas produktu marķēšanas direktīva tika atcelta no 2014. gada 13. decembra – skat. Regulas Nr. 1169/2011 53. panta 1. punktu.

29 — Skat. iepriekš 33. punktu.

30 — Skat. it īpaši Regulas Nr. 1169/2011 54. panta 1. punkta pirmo daļu.

31 — Skat. Medus direktīvas 1. pantu.

32 — Skat. Medus direktīvas 2. pantu. Skat. arī Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 4. panta 2. punktu.

33 — Skat. Medus direktīvas 2. panta 4. punkta a) apakšpunktu.

34 — Skat. Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas preambulas 4. apsvērumu.

41. Pārtikas produktu marķēšanas direktīva bija saistīta ar "galapatērētājam piegādājamo pārtikas produktu marķēšanu" un skāra arī "ēdināšanas iestādēm [..] piegādājamos pārtikas produktus" [35]. Marķēšanas prasības bija atšķirīgas atkarībā no tā, vai pārtikas produkti bija fasēti. Ja pārtikas produkti bija iepakoti pirms pārdošanas, tad tika piemērotas noteiktas obligātas marķēšanas prasības [36]. Ja tie nebija fasēti, bija iepakoti tirdzniecības vietā pēc patērētāja lūguma vai fasēti tiešai pārdošanai, dalībvalstīm bija jāparedz sīki izstrādātas normas par to, kā nodrošināmas 3. pantā un 4. panta 2. punktā noteiktās norādes, un dalībvalstis varēja izlemt, ka nav jānodrošina visas vai dažas no šīm norādēm, ar noteikumu, ka pircējs tomēr saņem pietiekamu informāciju [37].

42. No tā izriet, ka, ja atsevišķas attiecīgā medus porcijas bija fasēti pārtikas produkti, uz to iepakojuma vai etiķetes principā bija jānorāda "izcelsmes vai pirmavota vietas norāde, ja bez šādas norādes varēja tikt ievērojami maldināts patērētājs attiecībā uz pārtikas produkta īsto izcelsmi vai pirmavotu" [38]. Lai gan Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 3. panta 1. punkta 8) apakšpunktā tādējādi bija norādīts, ka principā šī prasība ir nosacīta, man šķiet, ka šis nosacījums tika automātiski ievērots, ja pārtikas produkts bija medus. Tas tā ir tāpēc, ka likumdevējs Medus direktīvā ir skaidri atzinis, ka ir jābūt pieejamai pilnīgai informācijai par medus izcelsmi tā, lai nemaldinātu patērētāju attiecībā uz medus kvalitāti (kas ir cieši saistīta ar tā izcelsmi) [39]. Tādējādi saskaņā ar Medus direktīvu izcelsmes valsts norādīšana uz etiķetes principā ir beznosacījumu pienākums [40].

43. Skaidrs, ka uz izskatāmajiem atsevišķo medus porciju trauciņiem attiecas Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas "fasētā" medus definīcijas otrais un trešais elements [41]. Būtu jāsecina, ka medus ir iepakots nelielā trauciņā, kas ir noslēgts ar alumīnija vāciņu, ka vāciņa atvēršana ir nepieciešama, lai izmainītu trauciņa saturu, un ka medus bija iesaiņots šādi, pirms tika piedāvāts pārdošanai (vai nu atsevišķi, vai kā daļa no kartona kastes ar atsevišķiem porciju trauciņiem). Kad kāda atsevišķa medus porcija beidzot sasniedza to piegādes ķēdes posmu, kurā tā bija jāpatērē, medus bija iepakots tā. Iepriekšējā posmā šis iepakotais medus kopā ar citām līdzīgām atsevišķām medus porcijām bija iesaiņots vienā kartona kastē.

44. Galvenās domstarpības starp lietas dalībniekiem ir par to, vai tad, ja atsevišķu medus porcijas trauciņu ēdināšanas iestāde piegādā galapatērētājam kā daļu no šī galapatērētāja iegādātās maltītes, šī medus porcija attiecīgi ir jāmarķē tā, lai tiktu norādīta medus izcelsmes valsts. Tas ir iesniedzējtiesas pirmā jautājuma priekšmets. *Breitsamer* un Komisija apgalvo, ka fasētas pārtikas preces definīcija uz šādām atsevišķām porcijām neattiecas, bet Bavārijas federālās zemes prokuratūra un Minhenes pilsēta norāda, ka attiecas.

45. Piekrītu pēdējam minētajam viedoklim.

46. Tā ir taisnība, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta teksta daļas dažās valodu redakcijās un citi noteikumi, tos interpretējot atsevišķi, varētu pamatot šaurāku interpretāciju, proti, ka tikai atsevišķas porcijas, kas iepakotā veidā paredzētas pārdošanai patērētājam, nozīmē "jebkuru galapatērētājam un ēdināšanas iestādei piegādājamo vienību" un tādējādi ir klasificējamas kā "fasēti pārtikas produkti".

35 — Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 1. punkts un 1. panta 2. punkts.

36 — Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 2. pants, 4. panta 2. punkts un 13. panta 1. punkta a) apakšpunkts.

37 — Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 14. pants.

38 — Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkts, 3. panta 1. punkta 8) apakšpunkts un 13. panta 1. punkta a) apakšpunkts.

39 — Medus direktīvas preambulas 5. apsvērums.

40 — Medus direktīvas 2. panta 4. punkta a) apakšpunkts.

41 — Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkts.

47. Tādējādi, kamēr dažās 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta valodu redakcijās ir izmantots neitrāls termins "vienība" (piemēram, angļu un poļu valodu redakcijās), citās valodu redakcijās (tai skaitā vācu, spāņu, franču, holandiešu un itāļu valodu redakcijās) ir izmantots jēdziens, kura nozīmi angļu valodā var tikt tulkota kā "pārdošanas vienība". Pēdējais minētais termins atbilst arī nozīmei, kādu terminam "vienība" ir piešķīrusi Komisijas Veselības un patērētāju ģenerāldirektorāta izveidotā Darba grupa (kuras sastāvā ir dalībvalstu eksperti). Šī Darba grupa dokumentā bez oficiāla juridiskā statusa izteica viedokli, ka "[..] (piemēram, ievārījuma, medus, sinepju) porciju trauciņus, kas pasniegti kā maltītes daļa viesiem ēdināšanas iestādēs, nevajadzētu uzskatīt par pārdošanas vienībām" [42] un tādējādi uz tiem neattiecas Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta darbības joma. Ja termins "vienība" tiek interpretēts šādi, tad 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta darbības joma ir ierobežota tikai ar vienu (tas ir, atsevišķu) pārtikas produktu vienību, kura iesaiņota pirms pārdošanas un tādā veidā tiek piedāvāta pārdošanai galapatērētājam, kas nozīmē patērētāju piegādes ķēdes pēdējā posmā, kurš pēc tam var izvēlēties, vai pirkt šo pārtikas produktu un galu galā to lietot uzturā.

48. Atbalstot šauru interpretāciju, varētu paust arī to, ka likumdevējs, 14. pantā nosakot marķēšanas prasības attiecībā uz pārtikas produktiem, kas *nav* fasēti 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta nozīmē, ir minējis pārtikas produktus pārdošanai, proti, "pārtikas produktus[, kurus] piedāvā pārdošanai galapatērētājam", "pārtikas produktus[, kurus] iesaiņo tirdzniecības vietā" (un tādējādi tas nenotiek pirms tos piedāvāšanas pārdošanai) un pārtikas produktus, kurus "fasē tiešai pārdošanai". Citās Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas daļās arī bija minēts "pircējs", nevis "patērētājs" [43]. Turklāt, lai arī 5. panta 1. punktā bija reglamentēts nosaukums, ar kādu pārtikas produkts tiek "pārdots", nekāda atsevišķa norma nebija piemērota nosaukumam, ar kuru pārtikas produkti tiek piegādāti patērētājam, un šādos apstākļos nevarēja tikt piemērots arī 5. panta 1. punkts.

49. Turklāt (varētu teikt) tiesību aktos bija paredzēts, ka izņēmuma gadījumā uz ārējā iepakojuma posmos *pirms* pārdošanas galapatērētājam var parādīties tikai informācija par būtiskajiem elementiem [44]. Tādējādi, ja šāds pārtikas produkts tika tirgots posmā *pirms pārdošanas* galapatērētājam un ja šis posms nebija saistīts ar pārdošanu ēdināšanas iestādei, tad uz iepakojuma vai tam pievienotās etiķetes *nebija* jānorāda produkta izcelsme. 13. panta 1. punkta b) apakšpunktā bija paredzēts, ka ir pietiekami iekļaut šo informāciju tikai norādītajos tirdzniecības dokumentos (ievērojot konkrētus nosacījumus). Tādējādi piegādātājiem piegādes ķēdē pirms pārdošanas galapatērētājam vai ēdināšanas iestādei 13. panta 1. punkta a) apakšpunkts nebija piemērojams pārtikas produktiem, kas citādi bija pārtikas produkti 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta nozīmē. (Tomēr uzskatu, ka, lai gan ar to tiek apstiprināts, ka 13. panta 1. punkta a) apakšpunkts tiešām attiecās vismaz uz atsevišķiem medus porciju trauciņiem, kas tika pārdoti atsevišķi galapatērētājam vai ēdināšanas iestādei [45], tas nebūt nenozīmē, ka 13. panta 1. punkta a) apakšpunkts neattiecās uz pārtikas produktiem – piemēram, izskatāmajiem – pakārtoti piegādes ķēdē.)

50. Visbeidzot, vismaz sākotnējās Direktīvas par pārtikas produktu marķēšanu (Direktīva 79/112/EEK) angļu valodas redakcijā bija noteikts, ka tās piemērošanas joma ir jāattiecina tikai uz pārtikas produktiem, kas ir *paredzēti pārdošanai* galapatērētājam [46]. Varētu teikt, ka arī tas runā par labu šaurai interpretācijai.

42 — "Jautājumi un atbildes par to, kā piemērojama Regula (ES) Nr. 1169/2011 par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem". Šajā dokumentā ir sniegtas atbildes uz dažiem jautājumiem par to, kā piemērojama Regula Nr. 1169/2011 ("fasēta pārtikas produkta" definīcijā tur ir lietots tāds pats formulējums kā Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunktā; skat. iepriekš 14. punktu un tālāk 71. punktu). Tā pirmajā lappusē ir apstiprināts, ka šim dokumentam "[..] nav oficiāla juridiska statusa un strīda gadījumā par tiesību akta galīgo interpretāciju ir atbildīga Eiropas Savienības Tiesa". Šī dokumenta versiju angļu valodā skat.: http://ec.europa.eu/food/safety/docs/labelling_legislation_qanda_application_reg1169-2011_en.pdf.

43 — Skat., piemēram, Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 14. panta otro daļu.

44 — Skat. Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 13. panta 1. punkta b) apakšpunktu un preambulas 15. apsvērumu.

45 — Šeit apstāšos, lai piebilstu, ka, manuprāt, patiesi neticams ir pieņēmums, ka ēdināšanas iestāde parasti pirktu atsevišķas medus porcijas, ko pārdod atsevišķi, pa vienai. Ticamāk šķiet, ka tā varbūt nopērk "ēdināšanas komplektu", kas satur vairākas atsevišķas medus porcijas, ko pārdod kopā par pazeminātu cenu par vienu vienību.

46 — Padomes 1978. gada 18. decembra Direktīvas par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu pārdošanai gala patērētājam (OV 1979, L 33, 1. lpp.) preambulas piektais apsvērums.

51. Manuprāt, šie argumenti faktiski apstiprina secinājumu, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunktā ietvertā definīcija attiecās vismaz uz atsevišķu medus porciju, piemēram, tādu kā šajā lietā izskatāmā, ja un tad, kad tā tika pārdota atsevišķi (otrais prejudiciālais jautājums). Kā saprotu, tad pārējās 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta daļās un Pārtikas produktu marķēšanas direktīvā kopumā, kā arī šīs direktīvas mērķos un vispārējā sistēmā ir gan apstiprināts šis secinājums, gan norādīts, ka atbildei uz pirmo jautājumu arī ir jābūt "jā".

52. Nevar būt izšķiroši tas, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta dažu valodu redakcijās ir lietots termins "pārdošanas vienība", nevis "vienība". Vispāratzīts ir tas, ka, tā kā Savienības tiesību akti ir jāpiemēro un jāinterpretē vienveidīgi, tie ir jāinterpretē, pamatojoties gan uz tā autora faktisko nolūku, gan arī uz mērķi, ko ar to ir iecerēts sasniegt, ņemot vērā esošās redakcijas visās valodās [47]. Tādējādi gadījumā, ja starp šiem dokumentiem dažādās valodās ir atšķirības, attiecīgā tiesību norma ir jāinterpretē atbilstoši tā tiesiskā regulējuma vispārējai jēgai un mērķim, kura sastāvdaļa tā ir [48].

53. Saskaņā ar Pārtikas produktu marķēšanas direktīvu fasētā pārtikas produkta sastāvā bija viena vienība, kas tādā veidā tika *pasniegta* galapatērētājam. Šāda interpretācija saskan ar veselo saprātu. Lasot kopā ar 1. panta 1. punktu, kurā bija definēta Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas vispārējā darbības joma, kļūst skaidrs, ka pirmais 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta elements bija jāinterpretē tā, ka tas attiecas uz pārtikas produkta "piegādi" (tās veidu) galapatērētājam. Tā būtu saistīta gan ar atsevišķi iepakota pārtikas produkta piegādi tā, lai piedāvātu to pārdošanai galapatērētājam, gan atsevišķi iepakota pārtikas produkta piegādi galapatērētājam kā daļu no iegādātās maltītes. Tajā pašā laikā, lai gan "fasēta pārtikas produkta" definīcijā Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunktā bija pieprasīts, lai pārtikas produkts tiktu iepakots pirms pārdošanas, šī pārdošana varēja tikt veikta galapatērētājam vai ēdināšanas iestādei. Pārtikas produkts bija jāiepako tā, lai varētu paredzēt to pārdot; šajā definīcijas daļā nebija pieprasīts, lai tas tiktu pārdots galapatērētājam. Tādējādi pārtikas produkts varēja būt iepakots pirms pārdošanas vai nu kā atsevišķa vienība, vai kā daļa no kopējā pārtikas produktu komplekta ēdināšanas iestādei, kas pēc tam tiks nodots galapatērētājam piegādes ķēdes beigās kā atsevišķi iepakots pārtikas produkts, kas ir daļa no iegādātās maltītes.

54. Šī frāzes "jebkura [..] piegādājama vienība" interpretācija nodrošina, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta visu valodu redakcijās ir izteikta vienāda nozīme. Lai gan ar to tiek garantēts, ka vārda "piegādājama" interpretācija nenozīmē vienīgi "pārdošanu", ar to arī tiek novērsta vārda "pārdošana" tulkošana dažās valodu redakcijās bez nozīmes. Tas ir tāpēc, ka tad, kad patērētājs iegādājas maltīti, par to tiek samaksāta atlīdzība. Samaksātā cena attiecas uz visām precēm un pakalpojumiem, kas vajadzīgi, lai piegādātu šo maltīti. Tādējādi tajā ir ietverta atlīdzība par šīs maltītes dažādām sastāvdaļām, tai skaitā, ja nepieciešams, atsevišķām medus porcijām, tādām kā šajā lietā izskatāmās.

55. Manis ieteiktā interpretācija palīdz arī sasniegt Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas mērķus.

56. Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas mērķis bija novērst ierobežojumus brīvai preču apgrozībai un nevienlīdzīgus konkurences apstākļus, kā arī ieviest vispārīgus noteikumus, kas piemērojami visiem pārtikas produktiem, kas tiek laisti tirgū [49]. Manuprāt, šādi ierobežojumi varēja pastāvēt, kamēr (fasēts) pārtikas produkts bija tirgū un pieejams nodošanai, tai skaitā piegādes ķēdes pēdējā posmā, kad tas tika izplatīts patērētājam kā daļa no maltītes nodrošināšanas (kas parasti ir saistīta gan ar pakalpojumu sniegšanu, gan preču piegādi [50]). Tādējādi, kamēr (fasēts) pārtikas produkts palika tirgū, bija

47 — Skat., piemēram, spriedumu *Internetportal und Marketing* (C-569/08, EU:C:2010:311, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 — Skat., piemēram, spriedumu *M* u.c. (C-340/08, EU:C:2010:232, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 — Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas preambulas 2. un 4. apsvērums.

50 — Lai sniegtu ieskatu par dažādiem pakalpojumiem un precēm, kas saistīti ar šādiem darījumiem, skat. (pievienotās vērtības nodokļa kontekstā) spriedumu apvienotajās lietās *Bog* u.c. (C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 64.–81. punkts).

ieinteresētība tuvināt dalībvalstu tiesību aktus par šī produkta marķēšanu. Pirmajā jautājumā aprakstītajā situācijā iesaiņotais pārtikas produkts pēdējo reizi tika piedāvāts pārdošanai, kad to nopirka ēdināšanas iestāde. Tomēr šīs galīgās pārdošanas rezultāts, manuprāt, nebija šī pārtikas produkta izņemšana no tirgus [51]. Tieši pretēji – tā turpmākās piegādes (kā daļas no patērētāja iegādātās maltītes) veids patērētājam bija izplatīšana par atlīdzību un tādējādi bija sava veida produkta laišana tirgū. Tiesas sēdē Komisija piekrita pēdējam minētajam ierosinājumam (neraugoties uz tās nostāju attiecībā uz pirmo jautājumu).

57. Pārtikas produktu marķēšanas direktīva bija saistīta arī ar patērētāju informēšanu un aizsargāšanu [52], sniedzot informāciju (tai skaitā par pārtikas produkta izcelsmes valsti), nodrošinot, ka patērētājs izvēlas pārtikas preces, pilnībā zinot faktus, kurus tas uzskata par nozīmīgiem šai izvēlei. Sīki izstrādāts marķējums tika uzskatīts par noderīgu instrumentu, jo tas radīja vismazāk šķēršļu brīvai tirdzniecībai [53].

58. Pārtikas produkti tiek pirkti galvenokārt lietošanai uzturā. Patērētāja ieinteresētība piegādes ķēdes beigās iegūt obligāto un citu informāciju par pārtikas produktu vienlīdz attiecas uz abiem lēmumiem (tas ir, nopirkt un izlietot uzturā pārtikas produktu). Šī interese nepazūd tikai tāpēc, ka viņa izvēle ir ierobežota ar to, vai lietot uzturā konkrētu pārtikas produktu, kas piegādāts kā daļa no iegādātas maltītes (uz šo situāciju attiecas pirmais prejudiciālais jautājums). Patiesībā viņa interese par pilnīgu pārredzamību attiecībā uz būtiskām šī pārtikas produkta īpašībām neapšaubāmi maz atšķiras no brīža, kad viņš var brīvi pirkt (vai nepirkt) šo pārtikas produktu atsevišķi nolūkā to izlietot pārtikā.

59. Visbeidzot ir jāatzīmē, ka mana Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta interpretācija nepadara šīs direktīvas ievērošanu apgrūtinošāku vai iespējami neizpildāmu. Patiesībā zināmā mērā tas novērš nepieciešamību izveidot divējādas preču partijas. Tā ir taisnība, ka, šauri interpretējot 1. panta 3. punkta b) apakšpunktu, ražotāji varētu izvēlēties augstāku patērētāju tiesību aizsardzības līmeni, veicot visu atsevišķo porciju marķēšanu ar obligāto informāciju, neatkarīgi no tā, vai tās ir paredzētas individuāliem patērētājiem, kuri atsevišķu porciju nopirkuši atsevišķi. Tomēr ražotāji tā vietā varētu pieņemt lēmumu ieviest tirdzniecībā divējādas preču partijas (viena porciju trauciņiem ar nepieciešamo informāciju uz etiķetes, bet otra – tiem pašiem porciju trauciņiem bez šīs informācijas [54]) un tiem varētu būt nepieciešams jebkurā gadījumā marķēt otra veida produktu (piemēram, "nav paredzēts pārdošanai" [55]) tā, lai nošķirtu šīs divas produktu kategorijas. Šādos apstākļos dažādos piegādes ķēdes posmos rastos izpildes izmaksas, lai saglabātu divu šo piegādes partiju šķirtību.

60. Tāpēc secinu, ka atsevišķas medus porcijas, kas sastāv no medus trauciņiem, kad šis medus ir iepakots (pirms tā piedāvāšanas pārdošanai) ar alumīnija vāciņu noslēgtā tarā, kura ir jāatver, lai tiktu izmainīts saturs, kuri tiek iepakoti un pārdoti ēdināšanas iestādēm kopā vienā kartona kastē, uz kuras etiķetes ir norādīta medus izcelsmes valsts, ir "fasēti pārtikas produkti" Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta nozīmē. Par tādu ir jāuzskata arī gadījums, kas saistīts ar šādu atsevišķu porciju piegādāšanu galapatērētājam kā daļu no iegādātās maltītes, nevis pārdošanu atsevišķu porciju veidā galapatērētājiem vai piegādāšanu atsevišķi ēdināšanas iestādēm.

51 — Un atkal šķiet maz ticams pieņēmums, ka, ja ēdināšanas iestādei būs nepieciešams medus lielos daudzumos, lai pagatavotu dažus gatavus pārtikas produktus (piemēram, kūkas), tad tā nopirks kartona kasti ar 120 atsevišķām porcijām un katru atvērs, nevis pirks sabiedriskajai ēdināšanai paredzētā lieluma medus trauku. Ticamāk, ka ekonomiskais pamatojums, pērkot kartona kasti ar 120 atsevišķām porcijām, ir tāds, ka ēdināšanas iestāde tādējādi ietaupa medus sadalīšanā iesaistītā darbaspēka izmaksas. Un atsevišķās porcijas nemainīgas tiek piedāvātas galapatērētājam.

52 — Skat. Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas preambulas 6. apsvērumu.

53 — Skat. Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas preambulas 8. apsvērumu.

54 — Šāds lēmumu varētu (piemēram) tikt pieņemts saistībā ar komerciālu lēmumu piepildīt porciju trauciņus divās dažādās piegādes līnijās ar medu no dažādiem avotiem, kam tādējādi, iespējams, būtu atšķirīga kvalitāte un vērtība.

55 — Faktiski tiesas sēdē liela daļa no debatēm koncentrējās uz nepieciešamību uzlikt tādu etiķeti, lai realizētu brīvību neuzlikt citu etiķeti, kurā norādīta pārtikas produkta izcelsmes valsts.

61. No tā izriet, ka, ievērojot piemērojamos izņēmumus, medus izcelsmes valsts vai valstis ir jānorāda uz šādu atsevišķu porciju etiķetēm vai iepakojuma.

62. Manuprāt, lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu nekas nenorāda uz to, ka būtu piemērojams kāds no izņēmumiem.

63. Iesniedzējtiesas aprakstītie apstākļi nav saistīti ar fasētām medus porcijām, kuras bija piegādes ķēdes posmā pirms pārdošanas galapatērētājam, kurā (pagaidām) nebija iesaistītas ēdināšanas iestādes. Tāpat ēdināšanas iestādes, kam tās tika piegādātas, neizmantoja to saturu kādam no 13. panta 1. punkta b) apakšpunktā aprakstītajiem nolūkiem (tas ir, nolūkiem, kuri *nav* šīs porcijas kā tādas piegādāšana galapatērētājam). Tāpēc neredzu nekādu pamatu piemērot 13. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

64. Savos rakstveida apsvērumos Komisija norādīja, ka nevarētu rasties jautājums par to, vai atsevišķas attiecīgās medus porcijas bija "fasēts medus", jo saskaņā ar Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 13. panta 4. punktu pārtikas produkta izcelsme nebija jānorāda uz pakām vai traukiem, kuru maksimālā virsmas platība ir mazāka par 10 cm (turpmāk tekstā –"mazizmēra trauciņi").

65. Iesniedzējtiesa nav pieminējusi šo izņēmumu. Tā arī nav konstatējusi būtiskos faktus. Tomēr tiesas sēdē, atbildot uz Tiesas uzdoto jautājumu, galvenie lietas dalībnieki piekrita, ka izņēmums nevarēja tikt piemērots, jo trauciņi, kurus *Breitsamer* lietoja atsevišķajām porcijām, bija lielāki par mazizmēra trauciņiem. Ņemot to vērā, tikai ļoti īsi pievērsīšos saistībai starp Medus direktīvas 2. panta 4. punktu un Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 13. panta 4. punktu.

66. Pirmajā acu uzmetienā varētu šķist, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīva nevar tikt interpretēta tādējādi, ka tajā ir noteikta prasība norādīt izcelsmes valsti uz atsevišķām porcijām, kas iesaiņotas mazizmēra trauciņos, neatkarīgi no apstākļiem, kādos tie tiek pārdoti vai piegādāti galapatērētājam, un tādējādi neatkarīgi no fasētā pārtikas produkta definīcijas. Šādā interpretācijā kā priekšnoteikums tiek pieņemts, ka ir pieļaujams piemērot 13. panta 4. punktu kopā ar Medus direktīvu, kurā nav ietverts izņēmums attiecībā uz prasību norādīt izcelsmes valsti. Pārtikas produktu marķēšanas direktīva attiecas uz medu, ievērojot nosacījumus, kas paredzēti Medus direktīvā (2. pantā)[56]. Tādējādi abās direktīvās paredzētie pienākumi ir piemērojami vienlaicīgi, ievērojot konkrētākās Medus direktīvā atrodamās tiesību normas. Pēdējās minētās direktīvas 2. panta 4. punkta a) apakšpunktā, šķiet, absolūtā izteiksmē ir paredzēta prasība norādīt marķējumā izcelsmes valsti vai valstis, kur iegūts medus.

67. Tomēr Medus direktīvas 2. panta 4. punkta a) apakšpunktā nav precizēts, kuriem (medus) produktiem šī etiķete (ar prasīto informāciju) ir jāpievieno[57]. 2. panta 4. punkta b) apakšpunktā ir apstiprināts, ka Pārtikas produktu marķēšanas direktīvā (tai skaitā tās 13. pantā) paredzētie pienākumi reglamentē šo jautājumu, *nepadarot* šo piemērošanu atkarīgu no nosacījuma, ka netiek piemērots Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 13. panta 4. punkts. No tā izriet (kaut gan, manuprāt, nedaudz netieši), ka principā bija piemērojams Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 13. panta 4. punktā paredzētais izņēmums, kurā ir atspoguļots Savienības likumdevēja atzītais fakts, ka vairāk nekā ļoti ierobežotas informācijas norādīšana uz ļoti maziem trauciņiem nav realizējama (neatkarīgi no tā, kādi pārtikas produkti tajos ievietoti).

Medus direktīva un Regula Nr. 1169/2011

68. Vai atbildes uz abiem jautājumiem atšķiras, ja Medus direktīva tiek interpretēta kopā ar Regulu Nr. 1169/2011?

56 — Medus direktīvas preambulas 5. apsvērums.

57 — Skat. iepriekš 39. punktu.

69. Manuprāt, tā nav.

70. Regula Nr. 1169/2011 tagad ir saistīta ar Medus direktīvu un piemērojama kopā ar to līdzīgi Pārtikas produktu marķēšanas direktīvai. Tajā ir paredzēti noteikumi, kas piemērojami visiem pārtikas produktiem, tai skaitā noteikumi, ar ko uz iepakojuma vai tam pievienotās etiķetes ir pieprasīts norādīt izcelsmes valsti [58], kas ir papildināti ar īpašiem, konkrētiem pārtikas produktiem piemērojamiem noteikumiem [59]. Tādējādi tā ir piemērojama, neierobežojot marķēšanas prasības, kas noteiktas citās šādās normās [60].

71. Regulas Nr. 1169/2011 tekstā, kurā "fasēti pārtikas produkti" ir definēti tāpat kā Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 1. panta 3. punkta b) apakšpunktā iepriekš definētie "fasēti pārtikas produkti" [61], tomēr kopumā ir pat vairāk atbalstīta pozitīva atbilde uz pirmo jautājumu. Tādējādi Regulas Nr. 1169/2011 galvenais mērķis ir nodrošināt galapatērētāju pienācīgu informētību par *uzturā lietoto pārtiku* un ļaut tiem atpazīt un atbilstīgi *lietot* pārtiku un izdarīt izvēli, kas atbilst viņu individuālajām uztura vajadzībām [62]. Tas attiecas uz visiem pārtikas produktiem, kas paredzēti galapatērētājam, tostarp pārtikas produktiem, kurus piegādā ēdināšanas iestādes [63]. Jebkuriem pārtikas produktiem, kuri paredzēti piegādei galapatērētājam, ir jāpievieno pārtikas produktu informācija saskaņā ar šo regulu [64]. Turklāt, atšķirībā no Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas, Regulā Nr. 1169/2011 ir definēts jēdziens "laišana tirgū" [65]. Šī definīcija attiecas ne tikai uz pārtikas produktu pārdošanu, – tā attiecas arī uz cita veida nodošanu un izplatīšanu. Visbeidzot, lai gan 8. panta 6. punktā pārtikas apritē iesaistītajam uzņēmējam ir noteikts pienākums nepieciešamības gadījumā nodrošināt obligāto pārtikas produktu informāciju galapatērētājam, šajā normā kā priekšnoteikums ir paredzēts, ka attiecīgie pārtikas produkti *nav* fasēti. Tādējādi nevaru piekrist tam, ka pārtikas produkts nebūtu klasificējams kā "fasēts pārtikas produkts" tādēļ, ka pārtikas apritē iesaistītajam uzņēmējam ir jāsniedz obligātā pārtikas produktu informācija galapatērētājam.

72. Manuprāt, tādējādi Regulā Nr. 1169/2011 ir apstiprināts, ka uz atsevišķo porciju iepakojuma vai etiķetes parasti ir jānorāda medus izcelsmes valsts, ieskaitot tās porcijas, kas tiek piegādātas patērētājam kā daļa no iegādātās maltītes. Tomēr saskaņā ar Regulu Nr. 1169/2011, tāpat kā saskaņā ar Pārtikas produktu marķēšanas direktīvu, pārtikas produkta izcelsmes valsts nav obligāti jānorāda uz mazizmēra trauciņiem. Izņēmums saskaņā ar Regulas Nr. 1169/2011 16. panta 2. punktu ir izteikts gandrīz identiski iepriekš Pārtikas produktu marķēšanas direktīvas 13. panta 4. punktā atrodamajam noteikumam. Kaut arī obligātās informācijas saraksts ir nedaudz garāks par agrāko sarakstu, 16. panta 2. punktā nav paredzēts pienākums uz šāda iepakojuma vai trauciņiem norādīt izcelsmes valsti (tas ir, 9. panta 1. punkta i) apakšpunkts). Tagad, tāpat kā iepriekš, izņēmumu par mazizmēra trauciņiem tādēļ turpina piemērot attiecībā uz šādos trauciņos iepakoto medu.

58 — Skat. Regulas Nr. 1169/2011 9. panta 1. punkta i) apakšpunktu, 12. panta 2. punktu un 26. pantu.

59 — Skat. it īpaši Regulas Nr. 1169/2011 6., 8. un 22. apsvērumu.

60 — Regulas Nr. 1169/2011 1. panta 4. punkts. Skat. arī tās preambulas 32. apsvērumu.

61 — Regulas Nr. 1169/2011 2. panta 2. punkta e) apakšpunkts.

62 — Skat. Regulas Nr. 1169/2011 preambulas 3. un 17. apsvērumu un 3. panta 1. punktu.

63 — Regulas Nr. 1169/2011 1. panta 3. punkts un preambulas 22. apsvērums.

64 — Regulas Nr. 1169/2011 6. pants.

65 — Regulas Nr. 1169/2011 2. panta 1. punkta a) apakšpunkts.

Secinājumi

73. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, iesaku Tiesai uz *Bayerischer Verwaltungsgerichtshof* (Bavārijas Federālā Administratīvā tiesa) uzdotajiem jautājumiem atbildēt šādi:

Atsevišķas medus porcijas, kuru sastāvā ir medus, kas (pirms piedāvāšanas pārdošanai) ir iepakots ar alumīnija vāciņu noslēgtā par 10 cm^2 lielāka izmēra trauciņā, kas ir jāatver, lai tiktu izmainīts saturs, kuras ir iepakotas un pārdotas ēdināšanas uzņēmumiem kopā vienā kartona kastē, kam uz etiķetes ir norādīta medus izcelsmes valsts, ir "fasēti pārtikas produkti" Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 20. marta Direktīvas 2000/13/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtikas produktu marķēšanu, noformēšanu un reklāmu, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 18. jūnija Regulu (EK) Nr. 596/2009, 1. panta 3. punkta b) apakšpunkta izpratnē, kā arī "fasēti pārtikas produkti" Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 25. oktobra Regulas (ES) Nr. 1169/2011 par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem un par grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1924/2006 un (EK) Nr. 1925/2006, un par Komisijas Direktīvas 87/250/EEK, Padomes Direktīvas 90/496/EEK, Komisijas Direktīvas 1999/10/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/13/EK, Komisijas Direktīvu 2002/67/EK un 2008/5/EK un Komisijas Regulas (EK) Nr. 608/2004 atcelšanu 2. panta 2. punkta e) apakšpunkta izpratnē. Tas tā ir arī gadījumā, kad šādas atsevišķas porcijas tiek piegādātas vai pārdotas galapatērētājam kā daļa no iegādātās maltītes, nevis tiek pārdotas kā atsevišķas porcijas galapatērētājiem vai piegādātas ēdināšanas iestādēm atsevišķi. Ievērojot piemērojamos izņēmumus, uz šādu atsevišķu porciju etiķetēm vai iepakojuma tāpēc ir jābūt norādītai medus izcelsmes valstij vai valstīm saskaņā ar Padomes 2001. gada 20. decembra Direktīvas 2001/110/EK, kas attiecas uz medu, 2. panta 4. punkta a) apakšpunktu, Direktīvas 2000/13 1. panta 3. punkta b) apakšpunktu, 3. panta 1. punkta 8) apakšpunktu un 13. panta 1. punktu un Regulas Nr. 1169/2011 2. panta 2. punkta e) apakšpunktu, 9. panta 1. punkta i) apakšpunktu, 12. panta 2. punktu un 26. panta 2. punkta a) apakšpunktu.